

[Bertel Dahlgaard.]

gerne sige til det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram, at det er den fundamentale Forskel, der er mellem nationale Ledere og saa Personer, der blot lader sig lede af øjeblikkelige nationale Stemninger, at de store nationale Førere ser disse Grænseproblemer i et videre Perspektiv, de viser Vej mod fjerne Horisonter, og de har Styrke og Mod til i oprevne og stemningsbevægede Tider at staa fast ogsaa over for deres egne, naar Følelserne i saadanne Tider, som det jo er forstaaeligt, vil gaa paa egen Haand uden det Forstandens Korrektiv, som er nødvendigt, hvis der ikke skal ske uoprettelig Skade for Landet. Det er derfor, at et Navn, som Hanssen-Nørremøllers vil lyse gennem alle Tider i Danmarks Historie. De Talsmænd, der blot lader sig lede af øjeblikkelige Stemninger, kan bæres af saadanne Stemninger i en kort Tid, men naar den Afklaring af Forhold og Begivenheder sker, som Tiden altid bringer, da staa de ikke tilbage som de Støtter i Tidens Brænding, der markerer vort Folks Dømmekraft og sunde Ligevægt.

Omkring det sydslesvigske Spørgsmaal er der sket det glædelige, at den danske Note til England har vundet en overordentlig Tilslutning. Alle de Partier, der stod bag den, er sikkert i Dag i endnu højere Grad end for en Maaned siden forvisset om Rigtigheden af den Politik, Notens angav. Ude i Befolkningen blev Enigheden om denne Note modtaget med den største Tilfredshed i næsten alle Lejre. Fra de besindige danske Kredse i Sydslesvig er Noten modtaget med forstaaende og anerkendende Ord, og den højtærede Udenrigsminister har i en stor Tale berømmet Notens Betydning — en Tale, hvori han fandt Lejlighed til meget stærkt at understrege, at den opnaaede Enighed ikke blot var værdifuld, men at den var nødvendig for Danmarks Politik udadtil.

Tilbage staaer visse aktivistiske Kredse herhjemme saavel som visse danske Kredse i Sydslesvig, der søger at piske Danmark frem til en Slags Ekspansionspolitik af farlig Art. Disse ret snævre hjemlige Kredse synes at raade over store Pengemidler, som sættes ind i denne Agitation. Vi kender disse Kredses Virksomhed, ikke blot nu, men i enhver urolig Periode gennem den sidste Menneskealder. Nogle af Navnene er Gengangere fra Flensborgbevægelsen under Grænsekampen ved Genforeningen i 1920, hvor man rejste Lidenskaberne til den politiske Bevægelse, som næsten hele det danske Folk faa Aar efter forstod vilde være blevet til Danmarks Ulykke, om den havde sejret.

I Mellemløbet sporedes Gang paa Gang nogle af Navnene bag Kulisserne paa den indrepolitiske Front i 30'erne, da de antiparlamentariske Stemninger begyndte at rejse sig og havde Brug for økonomisk Støtte.

Under Besættelsen ses nogle af Navnene inden for den Kreds, der i Efteraaret 1940 gik til Kongen for at sige ham, at man ikke tillagde Politikernes Bedømmelse af den foreliggende Situation nogen virkelig Betydning, og at man derfor maatte tilraade Kongen at danne et antiparlamentarisk Ministerium.

2—3 Aar efter træffer man igen nogle af Navnene i den Bevægelse, der, under Udfoldelse af en mægtig Propaganda, søgte at faa det danske Folk til at tro, at det nordiske Samarbejde uopholdelig maatte sætte Arbejdet for en nordisk Forsvarsunion i Spidsen for sin Virksomhed, og hvor man gik rundt og holdt bedrevende Foredrag herom for alle os, der i en Menneskealder har staaet i den nordiske Sags Tjeneste — i Tider, hvor man mærkede meget lidt til de Herrers Interesse for den nordiske Tanke.

Af gode Grunde er Kredsen Arbejdsfelt paa dette Omraade nu standset, og Virksomheden er forlagt til den aktivistiske Propaganda for den sydslesvigske Sag, der, hvis Kredsen fik Magt, som den har Agt, vilde splitte det danske Folk lige ned i dets Rod og derved berøve vort Folk enhver Mulighed for at øve en Gerning til Gavn for saavel Danmark som Sydslesvigerne selv.

To Ting kendetegner nogle af de Navne, der her hver Gang staaer bag, nemlig dels de store Pengemidler, der raades over til Propaganda, dels den Letsindighed, hvormed man kaster sig ind i de for Landet allervigtigste og allervanskeligste Problemer, som Erfaringen Gang paa Gang har vist, de mangler alle Forudsætninger for at være Raadgivere i.

I 1920 lykkedes disse Kredses Spil ikke, men de havde dengang dog Magt til i selve den lykkelige Genforeningstime at skabe en dybtgaaende Splittelse i det danske Folk. Jeg føler mig overbevist om, at ogsaa Minderne om disse Begivenheder i 1920 vil bidrage til, at den Samling, der nu er skabt om den sydslesvigske Sag, holder, og at den Splittelse undgaas, som vilde tegne et lidet smigrende Billede af vort Land over for Omverdenen, vilde berøve os enhver Indflydelse udadtil og i de nordiske Lande gøre Danmarks Stilling ganske uforstaaelig.

Det er nu fremhævet her, at Udtalelser, fremsat af den højtærede Statsminister, har været egnet til at borttage den Klarhed, som den trufne Overenskomst mellem Rege-